

lelsen driver til at hjælpe den virkelig Trængende, og at den paa den anden Side paa Grund af Omstændighederne seer sig nødt til at gjøre visse Indskrænkninger. Jeg troer ogsaa, at jeg her tør berøre, at vi ifølge de Dplysninger, som ere meddeelte af Finantsudvalget, have tilstrækkelig Grund til at antage, at dette vil gjøre Forslag til væsentlige Indskrænkninger i Raadessecretariatet. Dette finder jeg fuldkommen rigtigt, men der vil vistnok mellem de paagjældende Personer findes Mange, som i høi Grad ere trængende. Finder Staten nu paa den ene Side, og vistnok med Rette, at der maa gjøres Indskrænkninger i saadanne Tilfælde, saa finder jeg, at det er ikke rigtigt ved en almindelig Lovbestemmelse paa den anden Side at være rundhaandet, naar det Tilfælde, der foreligger, er afgjort i fuldkommen Analogie med hvad Lovgivningen ellers i Almindelighed bestemmer. Hvad den ærede Ordførers Bemærkninger angaaer, da troer jeg vistnok, at de grunde sig paa en Misforstaaelse af mine Ord, maaskee fordi jeg ikke tilstrækkeligt har fremhævet, idet jeg kaldte det, hvorpaa hans Forslag gaaer ud, en Understøttelse, at den i Loven af 11te Marts 1851 bestemte Understøttelse efter min Anskuelse er at sætte i Classe med eller har Analogie med en Pension, hvilket jeg navnlig støtter paa den Fortolkning, som den høitærede Finantsminister har givet af denne Lov, idet han nemlig sagde, at, skjøndt der staaer i Loven, at Understøttelse skal gives indtil et Beløb af 100 Rbd. eller 150 Rbd., saa er der dog ingen Understøttelse given af ringere Beløb end 100 Rbd., eller til dem, for hvem særlige Omstændigheder talte, af 150 Rbd., saa at det kunde betragtes, i det mindste factisk, som om der var normeret en fast Pension under Navn af Understøttelse til disse Personer; deri troer jeg vistnok ligger en Retfærdiggjørelse for de Dtringer, jeg brugte under mit første Foredrag.

Sørensen: Jeg skal blot tillade mig at bemærke, at hvad Pensjonsloven angaaer, som den ærede Taler mindede mig om, kjender jeg den meget godt, da jeg selv har været med ved dens Vedtagelse, men det, jeg sigter til, og som han holdt udenfor Sagen, nemlig den eneste

Sammenligning, som her rettligen kunde komme i Betragtning, er Afgang ved en Reduction. Jeg finder, at disse Soldbetjente ere afgaaede i Lighed med Embedsmænd, der ved en Reduction sættes paa Wartpenge eller blive med fuld Gage holdt i stanto, indtil der kan findes Ansættelse for dem, og i Lighed hermed maa jeg paastaae, at deres Stilling ved deres Afgang bør betragtes. Det er det Standpunkt, vi maae holde Sagen paa. Nu er det jo vist, at de ikke afgit med deres fulde Gage, ikke heller med $\frac{2}{3}$ deraf, og det fordres heller ikke her, men her ønskes blot, at der kan gives dem et saadant Tilskud, at de kunne holdes udenfor Trang til Fattigvæsenet, og det er dog det Mindste, der kan ønskes, og da det er billigt, at det maa ønskes, saa er det ogsaa billigt, at det bliver afgjort ved Loven eengang for alle, for at vi ikke skulle overvældes med disse Sager fremdeles, og derfor maa jeg mene, at det er rettest at stemme for Majoritetens Indstilling.

Nørgaard: Da disse Folk, som her er Tale om at komme imøde med et Tilskud eller en Forbedring i deres Kaar, ere Folk, som ere komne ud af deres Levebrød, saa kan jeg virkelig ikke Andet end være enig med Udvalgets Majoritet i, at, hvad vi give disse Folk, maa være noget Fast og ikke være afhængigt af en Raadessag. Det forekommer mig virkelig ogsaa, at Finantsministeren kommer i en meget mislig Stilling ved at bedømme disse Dplysninger, som skulde afgjøre Vedkommendes Trang, thi han kan virkelig ved den Leilighed let blive ført bag Lyset ved mere eller mindre kunstige eller falske Forestillinger i disse Beviser og Attester. Der er desuden en Bemærkning, som tidligere her i Salen har været Gjenstand for min Dmærksomhed og er noget beslægtet hermed, og det er navnlig den, at de Folk, som ere nærmest ved Autoriteterne og ere paa trængende, have bedre Leilighed til at gjøre deres Klager gjældende end de, som boe fjernere. Jeg siger det langt fra af det Hensyn, at Regjeringen gjør eller vil gjøre nogen som helst Uret i den Retning; men det kan jo ikke nægtes, at de Folk, som ere i Nærheden, ville benytte denne Leilighed til at gjøre deres Mening gjældende hos Regjeringen, og derfor